

ubetydelig; Forskjellen udgjør i Gjennemsnit for en Tde. Land Bøgeskov i en staaende Capital Værdien af 17 Favne Kløvebrænde, altsaa en Capital, efter Gjennemsnitspriserne her i Nordsjælland, af omtrent 120 Rbd. eller, naar jeg vil regne lavt, af 100 Rbd., hvis aarlige Renter er 4 Rbd., som saaledes klar ud, klar ind staae uhævede — vel at mærke 4 Rbd. pr. Tønde Land. Den anden Grundfeil er den, at man ogsaa i Beskyrelsen er bleven staaende stille i det sidste halvhundredte klar. Dengang — i Slutningen af det forrige Århundred — det Kongelige Skovvæsen blev ordnet, da var det vanskeligt at faae dygtige Forstmænd; thi videnskabeligt Skovbrug var endnu i sin Barndom; det Bedste, man kunde faae, var Folk, der methodisk havde lært Jægten, som dengang betragtedes som Hovedsagen, og som, medens de lærte Jægten, havde gaaet og seet, hvorledes andre Folk behandlede Skovene. Saa-danne Mænd troede man ikke at kunne give fri Raadighed over saa betydelige Eiendomme, og deraf fulgte, at Skovriberne væsentlig vare saadanne, der blot mekanisk havde at udføre de Overordnedes Befalinger. Senere har Uddannelsen af Forstmænd forbedret sig betydeligt, og Forbedringen i Skovribernes Stilling er nok indtraadt, men planløs, kun i enkelte Punkter, og tildeels mere som et Frafald fra Loven, end som en Forandring i selve Loven. Disse Forhold kunde ikke andet end lamme ethvert dygtigt Element, som kom i Statens Tjeneste; thi den Mand, som i sit Livs kraftigste klar ikke kan komme til selvstændig Handlen i sit Jag, han maa tilfaldt blive udygtig, om han end i Begyndelsen var dygtig eller var istand

til at blive dygtig, eller endog særdeles dygtig. Følgen deraf har været, at i en Række af klar er det mere og mere gaaet saa, idetmindste i nogle Egne af Landet, at det Skovbrug, som fandt Sted i de kongelige Skove, ingenlunde gav det Udbytte, som med Rette kunde forlanges, og det havde igjen en betydelig lammende Indflydelse paa det private Skovbrug, thi vi maa vel huske paa, at Skovgrund ikke er fri Eiendom, men efter Loven skal det vedblive at være Skov. De private Skovteiere, som nu gif ind paa at følge Skovbruget i de kongelige Skove, maaskee endog overdrev det noget, de havde ingen Indtægter af deres Skove; enkelte af dem havde kun en stor Mængde Trøffe istedet for Brænde, Andre derimod, som ikke fulgte den, have skaffet sig betydelige Indtægter, men for endeel paa Skovens Beføstning, saa at den er bleven væsentlig forringet. En Forandring i disse Forhold troer jeg ikke kan indtræde, med mindre der samtidigt i de kongelige Skove bliver gennemført et bedre Princip for Skovbruget og et rigtigere Princip for Skovbetjentenes Stilling; kun derved vil det blive muligt, at disse betydelige Statsejendomme give det Udbytte, de kunne give, og øve den Indflydelse paa det private Skovbrug, som de bør øve. Man har nok fra de fungerende kongelige Forstembedsmænds Side hørt meget tale om de høiere Statshensyn, som skulde gjøres gjældende; det var dem, der blev raabt saameget paa i Roeskilde og i Begyndelsen af Tyrgetyverne ogsaa i Bladartikler, men man sit aldrig at vide, hvori disse høiere Statshensyn skulde bestaae, hvorfor disse skulde foranledige til at fastholde det gamle Princip for Behandlingen.